

kapitola

1

„Marc se na tebe dívá,“ zašeptala jsem své úplně nejlepší kámošce Gabi Gottliebové a zakrývala si přitom pusou hamburgerem.

Gabi vrhla pohled ke stolu vyhrazenému výkřevu naší školy, ale pak zase hned sklopila oči zpátky ke svému sendviči s vegetariánskou náhražkou krůtího masa. „Nejspíš přemýšlí, proč si vůbec kdy chtěl něco začínat s takovou trubkou, jako jsem já,“ zamumlala.

„To není pravda,“ zaprotestovala jsem.

Upřela na mne dlouhý přísný pohled, zatímco já se snažila vymyslet něco geniálního, co by jí zvedlo náladu. Jenže bez ohledu na to, jak upřeně jsem zkoumala i ty nejmenší detaily na balíčku s kečupem, který ležel na mém tácku, mě nic nenapadlo.

Nic. Kromě faktu, že jsem o Marku Greysonovi neměla nikdy začínat.

Gabi byla do Marka šíleně a nešťastně zamilovaná. A na kratičkou chvílku (a ne zas tak moc dávno) to vypadalo, že by se taky ona mohla líbit jemu. Až na to, že jeho city nebyly skutečné.

Mohly za ně nadpřirozené síly. Moje, abych to řekla naprosto přesně.

Angela Garrettová neboli ďáblova dcera prostě zase jednou udeřila. Nešťastnou shodou okolností jsem zařídila, aby se všechna Gabina přání měnila ve skutečnost. A mezi ně patřilo i to, aby se líbila Markovi. A kromě toho taky Coleovi Danielsovi. Ptáte se, kdože je Cole Daniels? Cole Daniels je můj kluk.

Bylo to děsné. Mírně řečeno. Alespoň tedy pro mě.

Všechno se nakonec vrátilo zase do normálu – včetně Markových citů. Jenomže Gabi teď byla až po uši zaláskovaná do kluka, který v ní viděl tak na nejvyšší pobočnici náčelnice všech školních nul. Což nebylo přesně to, o co by ona sama zrovna stála.

„Až tě Marc jednou *doopravdy* pozná, bude s tebou chtít chodit,“ utěšovala jsem ji a nechala klesnout ruku s hamburgerem.

Gabi znovu letmo zalétla pohledem k Markovi. „To ani náhodou. Podívala ses na něho vůbec někdy? Tenhle může mít každou holku, kterou si zamane. Mě by si nikdy nevybral...“ Povzdechla si.

„To nemůžeš vědět,“ namítla jsem. „Třeba tě překvapí.“

„To určitě.“ Gabi šklubla vlastním copem. „A co Lu? Už se ukázal?“ zeptala se pak a přešla tak od tématu, o kterém se nechtělo mluvit jí, na jiné, z něhož se dělalo pro změnu šoufl zase mně, sotva jsem na něj jenom pomyslela.

„Ne. Díkybohu.“

S otcem, známějším spíš jako Lu Cifer nebo-li Lucifer, jsem se zrovna teď moc nebavila. Zjistila jsem, že neskoncoval se svými ďábelskými triky. On se mi sice snažil vysvětlit, proč to tak je, a tvrdil, že to není jeho chyba, ale já mu to nebaštila. Řekla jsem mu, že do mého života může patřit jediné v případě, pokud přestane kupovat od lidí duše za to, že jim plní jejich přání. A že dokud nebudu mít jistotu, že se nadobro změnil, je mezi námi konec. A požádala jsem ho, aby se ke mně do té doby nepřibližoval. V duchu jsem si držela palce, aby to tak i zůstalo.

Viděla jsem, že Gabi chce ještě něco říct, ale pak

zavřela pusu. Což bylo taky dobře, protože jsem věděla, co bych od ní uslyšela, že jsem na Lua příliš tvrdá. Mluvily jsme o téže věci už asi desetkrát a mě to pokaždé vytočilo. Nechtělo se mi s nikým hádat. Zvlášť s Gabi ne.

Celé to fiasko spojené s tím, jak jsem Gabi zajistila plnění jejích přání a jak mi ona čmajzla Colea, dočasně zkalilo naše přátelství. Už jsme to sice nechaly plavat, ale i tak jsem chtěla raději na chvíli zůstat na neutrálním území, takže jsem začala mluvit o něčem jiném, na co bychom mohly mít obě stejný názor.

„Už se nemůžu dočkat, až zítra uvidíme Lance!“

Lance Gold je nejúžasnější herec na celé planetě. To není ani trochu nadsázka. Osm týdnů po sobě získal první místo v anketě časopisu *To je pecka!* a jeho vláda měla nejspíš pokračovat až do konce světa.

„Bylo by senzační dostat se k němu aspoň trochu blíž. V tom nákupním centru ale určitě bude hlava na hlavě.“

„Což je situace, kdy se můžou hodit moje zvláštní schopnosti,“ podotkla jsem a překřížila prsty.

„Angelo...“ pronesla Gabi hlasem, který ze všeho nejvíce připomínal káravý tón její matky.

„No co jako? Nemám v úmyslu provést žádnou pitomost. Už jsem se poučila z toho, co se stalo. Nehodlám používat žádné složité síly. Budu se držet výhradně těch základních.“ Jediná schopnost, kterou jsem měla pod kontrolou, spočívala v pohybování předměty (a taky lidmi) a v jejich zastavování, pokud se hýbaly. Nebylo to nic tak senzačního jako měnit zelené fazole ve stodolarové bankovky, ale i tak to mělo svoje výhody. „Mohla bych prostě udělat v davu uličku a my se tak dostaneme až přímo k Lanceovi. Prostě jako facka.“

„Nic, co má něco společného s tebou a s tvými schopnostmi, není nikdy jen tak prosté,“ odušila Gabi a strčila si do pusy sójový lupínek s příchutí jablka.

„Uvidíš,“ ujistila jsem ji. „Ale to je tak jako tak jedno, protože svoje síly nebudu muset stejně vůbec použít. Lance je tady vlastně jenom kvůli tobě. Bylo by proto neuvěřitelně kruté, kdyby mu tě osobně nepředstavili.“

Lance se zamotal do té Gabiny katastrofy s plněním jejích přání. Stala se z ní tehdy hvězda, která měla vystupovat ve vlastní televizní reality show, a plánovalo se její společné focení s Lancem. K tomu ale nikdy nedošlo, protože všechna

Gabina přání byla nakonec zase zrušena. Jelikož se ale do Lanceova kalendáře mezitím dostala cesta do Pensylvánie, změnil jeho producent jenom trochu program a on se měl zítra objevit ve zdejším nákupním centru. Dalo se čekat, že tam budou úplně všichni.

„Děláš si srandu? Že mě představí Lanceovi?“ Gabi skoro vykřikla. „Bez té show jsem jenom nula! Nedostanu se k němu ani o krok blíž než kdokoli jiný, kdo tam bude.“

Trochu více sebedůvěry by jí neuškodilo. „Jenom počkej,“ ujišťovala jsem ji. „Uvidíš.“

Právě v tu chvíli jsem spatřila Colea, jak se blíží k našemu stolu. „Co se uvidí?“ chtěl vědět.

„Zrovna mluvíme o tom zítřku,“ vysvětlovala jsem a položila si ruku na žaludek. Pořád ještě se mi vždycky rozhýbal, jako kdyby chtěl předvádět tanec hula hula, kdykoli se Cole objevil někde nablízku. Věděla jsem, že to nikdo nevidí, ale i tak jsem neholdlala nic riskovat.

„Nebude vám vadit, když se k vám přidám, že ne?“ zeptal se Cole. Přeskočil pohledem ze mě na Gabi, a pak zase rychle na mě.

„Jasně že ne,“ ujistila jsem ho.

Gabi zlehka přikývla. „V pohodě,“ pronesla tiše.

„Bezva.“ Na Gabi se Cole odvážil pohlédnout jen koutkem oka.

Mezi těmi dvěma to bylo tak trochu divné od doby, kdy ho Gabi souhrou okolností donutila, aby s ní chtěl randit. Cole nic netuší o mých zvláštních schopnostech, a tak si myslí, že je to jenom a výhradně jeho vina, pokud mne chtěl vyměnit za mou nejlepší kámošku. Už se mi aspoň trilionkrát omluvil a prosil mě, abych mu odpustila. A já to udělala. Musela jsem. Nikdy by nic takového neprovedl, kdybych neobdařila Gabi schopností plnit si vlastní přání.

„Chceš se posadit?“ zeptala jsem se Colea.

„Ne, to je v pohodě. Měl bych se zase hned vrátit ke svému stolu.“ Cole s námi neseseděl už celý týden. Myslím, že se v přítomnosti Gabi cítil kvůli celé té aférce se svým zamilováním trapně. Jenže já bych už potřebovala, aby se přes to dostal. Nehodlala jsem strávit celý život tak, že můj kluk bude umírat ve společnosti mé nejlepší kamarádky rozpaky. Chtěla jsem, abychom si to spolu všichni dokázali užívat – a ne abychom trpěli, jako kdyby nás někdo zavřel po škole.

„Příští týden už konečně dokončíme *Romea a Julii*“, prohodila jsem ve snaze zlomit napětí.

„Už by bylo načase“, vyhrkli Cole i Gabi skoro současně.

To je rozesmálo a pak se usmáli i na sebe.

Pocítila jsem takovou úlevu, že jsem ani nežárli-la, když se na sebe dívali. „Já už se nemůžu dočkat, až budeme psát vlastní hry a až je pak budeme hrát,“ řekla Gabi.

Měl to být náš další úkol z angličtiny. Nebyla jsem z toho sice tak odvázaná jako Gabi, ale nepochybně by to mohlo být lepší než Shakespeare. „Doufám, že nás Torinová nechá, ať si sami vybereme, s kým chceme hrát,“ řekla jsem.

„Asi jo.“ Gabi tleskla. „Můžeme do toho dát třeba i písničky. Udělat to jako muzikál.“

Gabi má nádherný hlas.

„Já bych třeba pomohl s psaním hudby,“ nabídl Cole. Začínalo se ho zmocňovat vzrušení. „Už jsem něco takového dělal.“

Páni! Neměla jsem tušení, že Cole píše nějaké písničky. Jasně že je do hudby blázen, ale myslela jsem si, že ho baví ji jenom poslouchat.

„Jako ta písnička, co jsi ji hrál Jasonovi, když nám skončila hodina v židovské škole?“

Hmmm... Gabi o tom naopak věděla všechno.

„Jo,“ přisvědčil a nakopl ubrousek na podlaze. „Já nevěděl, že jsi to slyšela.“

„Bylo to fakt dobré,“ řekla Gabi.

Obdařil ji jedním ze svých skvostných, trochu nesouměrných úsměvů.

Fajn. Teď už jsem se začínala cítit trochu nepříjemně já.

Gabi mu úsměv oplatila.

Tak to by už snad stačilo.

Definitivně nadešel čas najít Gabi kluka.

Jejího kluka.